

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
Gorizia, Riva Piazzetta, 18 - tel. 3177
PODUREDNIŠTVO:
Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Poletna naročnina L 1.250
Letna naročnina L 2.500
Letna inozemstvo L 3.500
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XIX. - Štev. 3 (933)

Gorica - četrtek, 19. januarja 1967 - Trst

Posamezna številka L 50

SODOBNOST SVETOVNE MOLITVENE OSMINE

Danes je molitvena osmina za zedinjenje vseh kristjanov razširjena že po vsem svetu. Opravljajo jo vsako leto od 18. do 25. januarja protestanti, pravoslavni in katoličani. Prvi je prišel na misel, da bi to osmino opravljali, ameriški anglikanski duhovnik Francis Watson leta 1908. Pozneje je sam med prvimi doživel sadove te molitve. Postal je katoličan.

Katoliška Cerkev se je Watsonovi pobudi hitro pridružila. Ze leta 1909 jo je potrdil in priporočil papež Pij X. Njegov naslednik so jo obdaril s popolnim odpuščanjem. Pij XI., ki je gorel za zedinjenje, je prvi dan osmine vedno sam maševal po njenem namenu. Zlasti pa se je božja Previdnost poslužila za to nalogo skromnega duhovnika Pavla Couturiera v Lyonu na Francoskem.

KONCIL MU JE DAL PRAV

Leta 1932 je preživel mesec dni v samostanu Amay-sur-Meuse v Belgiji. Nenadoma se je znašel sredi samostanske družine, ki je živela iz misli za zedinjenje. Redovniki so v ta namen vsak dan molili, sveto daritev pa opravljali en dan v grškem, en dan v staroslovenskem in en dan v latinskem jeziku.

Couturier je dobil v roke tudi knjžico ustanovitelja te opatije Beauduina. V njej pisatelj pojasnjuje, kaj je katoliški duh. Treba je iti preko ozkih mej narodnega pojmovanja Cerkev. Vživimo se v druge, kot postanejo misijonarji v Indiji Indijci, na Kitajskem Kitajci. Berimo grške svete očete, spoznavajmo vzhodne obrede, pogovarjajmo se z ločenimi kristjani. Gofiti moramo skesanost zaradi krivičnih sodb o protestantih in pravoslavljih.

Prav tako se je seznanil Couturier z zapiski kardinala Merciera o pogovorih, ki jih je imel leta med leti 1921 do 1925 z angleškim lordom Halifaxom. Prepisal si je besede kardinala Merciera, ki se glase: »Da bi se zedinili, se moramo ljubiti; da bi se ljubili, se moramo poznati. Da bi se spoznali, se moramo srečevati, se pogovarjati.« Couturier je ponesel iz opatije sklep, da bo delal za zedinjenje na moderen način.

Ze leta 1934 je organiziral govore, koncerte in prireditve v raznih cerkvah in dvorah. Povabil je ruski zbor iz Pariza, da je sodeloval s pesmimi. Organiziral je razstavo ruskih in grških ikon. Raznim samostanom v Franciji in Angliji je začel razpošiljati vabila in knjžice, da bi skupaj molili za edinost. Pridobil je ruskega metropolita Eulogija, da je sodeloval s svojimi verniki pri molitveni osmini, a pod pogojem, da bo zedinjenje takšno, da ne bodo zgubili pravoslavni svojih posebnosti.

V zvezi s tem je nato Couturier napisal članek o psihologiji molitvene osmine. Bil je za tiste čase revolucionaren, tako da dolgo ni mogel dobiti časopisa, ki bi ga hotel objaviti. »Ne govorimo več o spreobrnjenju pravoslavljih, anglikancev, protestantov! To je boleče. Govorimo raje o molitvi za posvečenje katoličanov, pravoslavljih, anglikancev in drugih kristjanov. Na začetku razkolov je vedno greh. Ta greh priznamo najprej mi katoličani! Ponižno priznamo svoje napake, potem pa molimo za takšno edinost, kot jo Bog hoče in s takšnimi sredstvi, kakor si jih Bog želi.«

Couturiero misli so dobile svojo dokončno odobritev na II. vatikanskem cerkvenem zboru. Sam sv. oče Pavel VI. je prvi dal zgled takšnega priznanja in kesanja. Po krščanskem svetu pa so Couturieru prisluhnil že pred koncilom. Odzvalo se je 20 anglikanskih škofov s prisamo iz Canterburyja in se za molitveno osmino zavzeli; leta 1936 so jo sprejele protestantske Cerkev v Franciji, potem švedska luteranska Cerkev, švicarska reformirana in še druge. Podobno je bilo na bližnjem Vzhodu, zlasti v Libanonu. Ruska snoda izseljencev jo je v Jugoslaviji sprejela za pravoslavne leta 1936 v Sremskih Karlovcih.

SLOVENCi IN MOLITVENA OSMINA

Slovenci in Hrvati smo potrebo po zedinjenju čutili bolj kot drugi. Zato smo molitveno osmino opravljali po naročilu naših škofov že davno pred vojno.

Dne 7. julija 1965 so pa isti v zvezi z odlokom o ustanovitvi ekumenskega sveta zapisali: »Slovenski katoličani imamo posebno dolžnost, da delamo za edinost kristjanov. Božja previdnost nas je postavila v skupnost z evangeljskimi in pravoslavljimi brati... Naj postane zato svetovna molitvena osmina veliko delo molitve, žrtve, apostolata in zahvale za vse napore ekumenskega gibanja!«

—jk

Osebnost novega nemškega kanclerja

Novi kancler zapadno-nemške republike Kurt Georg Kiesinger ima v Rimu bratrance, ki ni v današnjem svetu nič manj poznan kot on sam: jezuitskega patra Bernarda Hähringa, slavno avtoriteto v sodobni teologiji, v vprašanju urejanja rojstev in na področju ekumenizma. Njuna pota so se ločila že v rani mladosti, a ostala sta povezana v globokem prijateljstvu vse življenje, saj ju veže ista kri in izhajata iz enako skromnih družin, kar prav ju dela ponosne na njun izvor. P. Hähring je osebnost svojega bratrance tako označil:

Njegov oče je bil metodist, mati katoličanka. Kiesinger jo je zgubil pri šestih mesecih. Oče je nato poročil drugo katoličanko-vdovo, ki je s seboj pripeljala šest otrok iz prvega zakona. Zanimivo je, pravi p. Hähring, da ta mešani zakon ni v nobenem trenutku povzročil kake verske nestrpnosti v družini; obe veri sta se harmonično dopolnjevali. Vsak dan so brali sveto pismo v klasični nemščini in v luteranski izdaji. Pri Kiesingerjevih je vladal avtentični ekumenizem, veliko časa pred odprtjem, ki ga je sprožil Janez XXIII. in po njem zadnji koncil.

Velik vpliv je imela v družini stara mati, odlična katoličanka. Z njo se je mladi Kurt pogosto pričkal. Ni mu bilo všeč, da je stalno pošiljala Lutra »na dno pekla«. »In božje usmiljenje?«, je živahno ugovarjal. Starši so ga poslali v katoliško šolo. Tu je prejel zelo trdno versko podlago za vse kasnejše življenje. Stara mati je želela, da postane duhovnik, a Kiesinger se za to ni čutil poklicanega. Potem ko je končal klasično gimnazijo v Stutt-

Ko je prof. Erhard nasledil dr. Adenauerju, je postalo takoj jasno, da mu francoski predsednik De Gaulle ne leži pri srcu. Skupaj s svojim pristašem zunanjim ministrom Schröderjem je francosko-nemško pogodbo o medsebojnem sodelovanju iz leta 1963 čisto zanemaril in se popolnoma naslonil na ZDA v upanju, da bo v njih našel oporo za vse težnje, ki prevečajo nemški narod.

Toda ZDA so dale Erhardu razumeti, da so se časi spremenili in da jim ni več za hladno vojno

gartu, se je vpisal na pravno fakulteto v Tübingenu.

Kot akademik je prišel v stik z delavskim svetom, in to v času, ko delavske pravice še niso bile uzakonjene in se je med delavci čutil prav zato odpor do takratne družbe in vere. Silno je Kiesingerja pretreslo, poroča p. Hähring, ko je prvič slišal iz ust nekega delavca, da ni Boga.

Za Kiesingerja, ki je že doma doživel ekumenizem, je bilo nekaj naravnega, da je po koncu zadnje vojne vstopil v vrste nemške krščanske demokracije, ki združuje tako katoličane kot protestante. Ne dvomno je ta stranka največ pripomogla k verski pomiritvi Nemčije. Vedno v stiku z revnimi ljudskimi sloji je menil, da je povezava njegove stranke z nemškimi social demokrati bolj koristna za socialni dvig naroda kot s kapitalistično navdahnjenimi desničarskimi strankami. Tako je bilo kaj naravno, da ga je njegova stranka postavila na čelo prve sredinsko-levičarske vlade v povojni Nemčiji.

P. Hähring dodaja: »Tako ima Nemčija novega kanclerja, ki je zrastle sredi skritega naselja Bubsheim na jugu Nemčije v Schwarzwald, v družbi dveh krav, last starega očeta, v družbi stare matere, ki je poslala Lutra v pekel, v družini, kjer je vladala verska svoboda, sredi revnih razmer, v katerih je študiral, ob delavcih, ki so zavrgli Boga. Vse to moramo upoštevati, če bomo hoteli razumeti Kiesingerja kot kanclerja. Drugačen bo kot Adenauer in Erhard, a verjetno bolj uspešen, ker bo znal bližnjega, tudi nasprotnika, bolje razumeti.«

Johnsonova poslanica

Pretekli teden se je prvič sestel novozvoljeni — 90. kongres Združenih držav Sev. Amerike. Zbranim senatorjem in poslancem je prebral predsednik Johnson običajno poslanico, v kateri je bilo največ besed posvečenih vojni v Vietnamu.

»Nadaljevali bomo vojaške operacije brez popuščanja, vse dokler sovražnik ne bo uvidel, da ga vojna velja več, kakor pa mu lahko prinese,« je Johnson zagotovil zbrane kongresnike. Seveda ameriški predsednik ni mogel povedati, kdaj bo nastopil tisti čas, ko »bo sovražnik uvidel, da ga vojna velja več, kakor mu lahko prinese«. Toda česar ni izrekel on, so povedali drugi, da utegne vojna trajati še pet ali celo deset let. Vse to bo treba seveda plačati, plačati z ameriškiimi dolarji pa tudi z mnogimi ameriškiimi življenji. Samo v letošnjem državnem proračunu bo vojskovanje v Vietnamu terjalo 20 milijard dolarjev, kar bo povzročilo pimanjkijaj desetih milijard, ki ga bodo skušali kriti s 6% dodatnim davkom na dohodke in dobičke.

Iz tega, kar je Johnson povedal, je docela jasno, da je mir v Vietnamu danes ravno tako daleč kot je bil pred letom dni. Sicer je Johnson v svoji poslanici ponovil, da bodo Združene države tudi v

bodoče podpirale vse mirovne pobude Združenih narodov in drugih posredovalcev, a istočasno vnovič zatrdil, da je zanj 17. vzporednik tista meja, čez katero ne bo nikdar dovoljeno iti komunistični osvojevalnosti, da je Južni Vietnam v strateškem pogledu življenjskega pomena za obrambo ogrožene svobode narodov južnovzhodne Azije ter da je vietnamska omejena vojna jez pred veliko.

Johnson je prepričan, da so ZDA dovolj močne, da vzdržujejo fronto v Vietnamu ter istočasno uresničijo gospodarski in socialni program doma. Vprašanje je, ali bo ameriški kongres istega mnenja, kajti zlasti republikanci opozarjajo, da si Amerika spričo nenehnega naraščanja stroškov za vietnamsko vojno ne bo mogla privoščiti financiranja vsih domačih programov iz proračuna.

Slovenci v beograjski škofiji

V beograjski škofiji so Slovenci druga najmočnejša skupina katoličanov. V nadškofiji je med 29 duhovniki 12 Slovencev. Slovenci so po vseh župnijah častno zastopani v cerkvenih odborih. Veliko je v Srbiji tudi slovenskih redovnic. Doma niso mogle delovati in so odšle na jug, kjer so jih radi sprejeli.

Sedanji predsednik zahodnonemške vlade kancler Kurt Kiesinger

s Sovjetsko zvezo. Erhardova politika je tako doživela polom in posledica je bil njegov odstop in prihod na oblast velike nemške koalicije s Kiesingerjem in Brandtom na čelu.

Novi nemški kancler si je takoj postavil dva cilja: obnoviti nemško-francosko sodelovanje ter normalizirati odnose z vzhodno-evropskimi državami. Tako je bila prva Kiesingerjeva pot v inozemstvo prav v Pariz. V francoski prestolnici se je mudil 36 ur, v petek 13. in v soboto 14. januarja.

SADOVI SREČANJA V PARIZU

Kiesinger je najprej smatral za potrebno, da se generalu De Gaulleu opraviči za hladne odnose, ki so vladali med Parizom in Bonnom v času Erhardove vlade. Zato je v napitnici dejal, da je srečen, ker se srečal z enim največjih državnikov sedanjega časa. Na besede francoskega zunanjega ministra Couve de Murvillea: »Če zadnje čase stvari niso šle tako, kot bi morale iti, ni krivda Francije,« je pridal svoj »confiteor«: »Žares je nekaj na tem.« Francosko javnost si je skušal pridobiti tako, da je položil venec na grob neznanega vojaka.

Razgovori so zato potekali v prisrčnem ozračju, dasi se je pokazalo, da je precej vprašan, v katerih se obe vladi ne strinjata, npr. sedanja vloga atlantske obrambne organizacije NATO, pristop Vel. Britanije k evropski gospodarski skupnosti, politika do ZDA, zlasti v zvezi z vietnamsko vojno, nemška vzhodna meja ob Odrin Nisi. Toda ta različnost pogledov ni motila uspešnosti sestanka, saj je bil po besedah Couve de Murvillea namen tega sestanka predvsem sproščeno, izčrpano in konkretno obrazložiti stališča in smotre obeh vlad. Tudi kancler Kiesinger je po vrnitvi v Bonn zatrdil, da sta obe strani prišli do ugotovitve, da ni tako velikih nesoglasij, ki bi mogle preprečevati v bodoče sodelovanje med obema državama. Francoski zunanji minister je bil še bolj optimističen. Dejal je: »Prepričan sem, da bo poživitev francosko-nemške pogodbe sedaj mogoča v konkretni obliki. Menim, da smo poživili francosko-nemško pogodbo v duhu, v katerem je bila sklenjena in v vsej njeni vsebini.«

Politični komentatorji vidijo najvažnejši rezultat pogovorov v

sklepu, da bosta Pariz in Bonn tesno vskladila svojo politiko do držav vzhodne Evrope. Glede tega je francoska vlada baje dala zagotovilo Kiesingerju, da ga bo podprla tako kot tolmač nemških interesov kakor tudi po svojem vplivu, ki ga ima med nevezanimi državami. Ugotovljena je bila nekaka vzporednost med stališčem obeh vlad o odnosih med Vzhodom in Zahodom. Glede tega se je nemška politika občutno približala francoski, kar je kancler Kiesinger izrazil z besedami: »Premagati hočemo stalno nasprotovanje dveh blokov v Evropi, ker smo prepričani, da samo s tako pomiritvijo lahko upamo v rešitev nemškega vprašanja.«

Dosledno tej izjavi je kancler Kiesinger na prvi tiskovni konferenci po svojem povratku iz Pariza dejal, da si bo njegova vlada prizadevala za čimprejšnjo ureditev odnosov z Jugoslavijo, kakor tudi z ostalimi vzhodnoevropskimi državami. Razumljivo, da je ta izjava našla topel odjek v jugoslovanskih političnih krogih. »Za nas je — piše beograjski dnevnik *Politika* — ta izjava velikega pomena. Prekinitev diplomatskih stikov, ko smo priznali Vzhodno Nemčijo, s strani bonnske vlade z našo državo je zadržala obojestranski razvoj dobrih odnosov, dasi z naše strani dobre volje in pripravljenosti ni nikdar manjkalo.«

V Sovjetski zvezi pa so ostali precej hladni do Kiesingerjevih izjav, v katerih izraža željo po pomirjenju z vzhodnim blokom. Brežnjev, glavni tajnik sovjetske partije, je 13. t. m. v mestu Gorki dejal, da sicer zahodnonemška vlada mnogo govori o želji, da bi prispevala k zmanjšanju napetosti v Evropi, toda po njegovem mnenju gre samo za besede, ker so ostali smotri nemške osvajalnosti nespremenjeni, med ljudstvom pa tli slej ko prej močna težnja po maščevanju. Za Brežnjev je priznanje Vzhodne Nemčije kot neodvisne in suverene države eden temeljnih pogojev, ki jih je treba sprejeti, če se hoče dejansko normalizirati stanje v Evropi.

Na sestanku v Parizu je bilo seveda govora tudi o odnosih do ZDA. Kiesinger je izrazil prepričanje, da francosko-nemško zblizanje ne bo povzročilo napetosti z ZDA in drugimi zavezniki, saj to zblizanje samo prispeva k pomirjenju na svetu, Zahodna Nemčija pa namerava še naprej pripadati k NATO organizaciji in je zato naklonjena navzočnosti ameriških čet v Evropi.

Pomoč Jugoslavije za poplavlence

Dne 12. januarja je preko obmejnega prehoda pri Rdeči hiši prišlo v Italijo sedem velikih tovornjakov raznega blaga, ki ga je mednarodna pomoč iz Ljubljane namenila poplavlencem v Latisani. Natovorjenih je bilo 125 ton drv za kurjavo, veliko število odev, 14 štedilnikov in velika količina raznega blaga, katero bo poplavlencem, ki so vse izgubili gotovo dobrodošlo. Po kratkem pregledu na meji so tovornjaki in spremstvu italijanske policije nadaljevali pot proti Latisani. Avtokolono je spremljal predsednik društva mednarodne pomoči iz Ljubljane Adam Grünfeld. Na meji ga je pozdravil in se mu zahvalil za tako izdatno pomoč predsednik goriškega Rdečega križa.

Mesec za katoliški tisk

MSGR. ANDREJ PANGRAZIO:

POSŁANSTVO KATOLISKEGA TEDNIKA

Naši katoliški tedniki imajo v današnjih časih izredno važno poslanstvo, ki jih dela tako potrebne, da bi jih bilo treba priklicati v življenje, če jih ne bi bilo. Zlasti morajo vršiti četvero nalog:

1. Svojim bralcem morajo posredovati koncilskega duha, kar naj se potem odraža v grajenju močnih in dorastlih krščanskih osebnosti ter v prisotnosti katoličanov v današnjem svetu, sodelujoč pri reševanju aktualnih problemov, ki tarejo sedanjo družbo.

2. Katoliški tedniki morajo neprestano oblikovati javno mnenje. Včasih nena doma kako vprašanje razburka duha vernikov, kakor npr. nedavno zadeva razpore: Kdo naj tedaj nastopi v obrambo katoliških načel, če ne ravno katoliški tednik? Katoliški tednik mora biti kakor nočni čuvaj, ki takoj bije plat zvona, komaj zapazi nevarnost. Poleg tega pa mora katoliški tednik vztrajati na nekaterih sodobnih problemih kot so laični apostolat, Cerkev v sodobnem svetu, kultura, tisk, radio, televizija in družba ter bralce informirati, da bodo imeli v teh stvareh vedno zdrave in pravilne poglede.

3. Katoliški tednik mora biti prežet z voljo za dialog tako z enako mislečimi kot z idejnimi nasprotniki. Kadar vodi polemiko, naj bo ta dostojna, prepričljiva in duhovita; na splošno naj se pa tega izogiba, kajti stalno kritiziranje vsega, kar storijo drugače misleči, bi mu dalo pečat časopisa, ki ne zna drugega kot grajati in bi znižalo njegov ugled. Kadar je govora o komunizmu, je treba to storiti umerjeno, če hočemo, da bo pisanje prepričevalno in s tem učinkovito.

4. Ker je katoliški tednik kot tak vedno sredstvo apostolata, naj nikdar ne zgubi izpred oči življenje, ki se razvija v škofiji in njenih župnijah. Pisal bo o njih problemih, težavah, težnjah in prizadevanjih. Poročal bo pa tudi o življenju Cerkev, te velike skupnosti vernih ljudi in jo vedno znova znal prikazati kot rešilno desko zveličanja. Na ta način bo res postal okno v današnji svet.

† ANTON ISKRA

»Po novem letu me bodo operirali, potem pa, kakor bo, bo dobro.« Tako je g. Anton Iskra izjavil še na Sveti dan v »svoje cerkvi Marijinega imena v Rimu. Toda Bog je odločil drugače. V četrtek, 12. januarja 1966 popoldne ga je po težki bolezni poklical k sebi. Tako smo izgubili požrtvovalnega, zavednega slovenskega duhovnika, ki je zvesto služil svojemu Gospodu, kamor koli ga je poslal.

Rodil se je v Begunjah na Gorenjskem leta 1916. Imel je vse gorenjske značilnosti: na zunaj odločen, stvaren in nepopustljiv, v srcu pa dober in prizanesljiv do vseh. Ljudsko šolo je končal v Radovljici, ostali študij pa v Ljubljani, kjer je bil meseca junija 1941 posvečen v duhovnika. Ni mogel več v domačo faro, ker je bila Gorenjska zasedena po Nemcih. Skupaj z ostalimi zavednimi Slovenci se je umaknil v Italijo in prevzel nase težki begunski križ. Kjerkoli je bil, povsod je vršil poslanstvo Kristusovega služabnika; posebej se je zavzel za mladino.

Ko se je ustajil v Rimu in nadaljeval študij svetopisemskih ved, je stalno obiskoval taborišča in lajšal trpljenje, kjerkoli je mogel. V pismenih stikih je bil s številnimi visokošolci še potem, ko so odpotovali v druge države v Evropi in onstran morja. Od leta 1950 do 1966, ko je odšel v bolnico, je vodil slovenske oddaje v vatikanskem radiu. Tem je posvetil vse svoje moči. V njih je videl edino poslanstvo, ki ga lahko še vrši za Slovence.

Medtem je prevzel vodstvo cerkve Marijinega imena v Rimu. Tu se je posvetil z vso ljubeznijo dušnopastirskemu delu in poživiljval versko življenje tako, da so ga vsi občudovali. Organiziral je duhovne vaje, poskrbel za krste in poroke, obiskoval bolnike in pomagaj siromakom, ki so kmalu spoznali, da nihče zaman ne trka na njegova vrata. Istočasno je bil tudi v službi na rimskem vikariatu. Tudi tam so ga vsi cenili zaradi njegove vestnosti in načelnosti.

Zadnja leta mu je neozdravljiva bolezen

počasi jemala moči. Kljub težavam pa je do zadnjega vršil svoje duhovniško poslanstvo. Se iz bolnice se je vračal ob nedeljah domov, da bi poskrbel za redno božjo službo in tolažil tiste, ki so bili v skrbeh za njegovo zdravje. Z zdravniki je upal tudi on, da bo s svojo močno naravo premagal bolezen. Toda vse je bilo zaman. Ob skrbnem varstvu svojih prijateljev, duhovnikov in slovenskih šolskih sester, ki so bili pri njegovi bolniški postelji v zadnjem času noč in dan, je prenehalo biti njegovo plemenito srce.

Rimski Slovenci so imeli v njem iskrenega prijatelja. Z veseljem jim je odstopil cerkev za njihove prve verske prireditve. Vedno se je zanimal za njih delo in kadar je mogel, je prišel med nje. Bil je vedno pripravljen priti v spovednico, kadar koli ga je kdo naprosil. Sedaj je končal svojo zemsko pot. Nosil je kot zvest Kristusov služabnik njegov križ do konca.

Tako vemo, da ga je Bog poplačal za zvestobo, kakor samo on zna, mi pa ga bomo ohranili v trajnem hvalečnem spominu!

RAZNO

Prenovljena lateranska palača

Poleg rimske cerkve sv. Janeza stoji Lateranska palača, ki je bila včasih papeževa rezidenca. V njej je bil misijonski muzej. Janez XXIII. je odločil, naj palačo temeljito popravijo. Dela so trajala tri leta in pol. V pomladanskih mesecih bodo prenesli v Lateransko palačo vse urade rimske škofije. Tako bodo tudi uradi rimske škofije pri rimski stolnici. V Lateranu bo bival tudi papežev vikar za rimsko škofijo, ki je sedaj kardinal Traglia.

Koncilski dekreti v arabščini

V Kairu v Egiptu je izšel prvi zvezek koncilskih dekretov in konstitucij v arabščini prevodu. Sledila bosta še dva zvezka.

Molitvena osmina za cerkveno edinost

V dneh molitvene osmine za cerkveno edinost od 18. do 25. januarja se Apostolstvo sv. Cirila in Metoda v Gorici obrača na vse slovenske vernike v mestu in podeželju, da po želji Cerkev veliko molijo za zedinjenje vseh kristjanov in da sploh poživijo svoje zanimanje za pereče vprašanje vsekrščanske edinosti.

Letos obhajamo 1100-letnico, odkar sta preko naše dežele potovala s slovanskega vzhoda v Rim sv. brata Ciril in Metod, da bi rimskemu papežu predložila svoje delovanje in od njega prejela priznanje slovanskega bogoslužja ter najvišje pooblastilo za izgradnjo cerkvene uredbe med slovanskimi narodi. Sveta brata sta tako vključila slovanske narode v katoliško Cerkev. Če so poznejša stoletja privedla do ločitve med krščanskim vzhodom in Rimom, ostajata sveta brata kot apostola krščanske edinosti in klrcarja k združitvi ločenih bratov.

Ekumensko zedinitveno delovanje, ki si ga je II. vatikanski cerkveni zbor postavil

za enega izmed poglavitnih namenov, naj zajame vsakogar, da bo po svojih močeh, to je z molitvijo in žrtvami, prispeval, da bi se vsi verujoči v Kristusa zedinili in tako ojačili v svetu odrešilno poslanstvo Cerkev.

V Gorici se je pred dobrim letom ponovno osnovalo »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda« ter obnovilo delo, ki ga je prekinil fašizem. Združba šteje že skoro 100 članov. Vabi vse, ki jim je drago ekumensko gibanje za zedinjenje vseh kristjanov, zlasti slovanskih ločenih bratov, naj pristopijo vanjo. Nabavijo naj si glasilo »Kraljestvo božje 1967«, proučavajo ustrezne koncilске dokumente in zlasti veliko molijo, naj bi po božji dobroti vsi kristjani postali spet »eno v Kristusu«.

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda vabi člane in druge vernike k zedinitveni pobožnosti, ki se bo vršila v nedeljo, 22. t. m. ob 15. uri v cerkvi sv. Ignacija v Gorici.

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda v Gorici

Ze v dobi rimskega cesarstva je bilo mesto Singidunum, današnji Beograd, važna postojanka: ne samo vojaško središče, ne samo naravna trdnjava, obdana od dveh širokih rek Save in Donave, ampak tudi trgovsko središče. Ze v rimski dobi je bilo tu križišče cest.

Do zdaj še nihče ni točno ugotovil postanka beograjske škofije. Verjetno je bila prav kmalu ustanovljena. Kmalu po »rimskem miru« cesarja Konstantina, ki je dal svobodo kristjanom, pa zasledimo celo imena beograjskih škofov, seveda takrat je bila to škofija Singidunum. Celotne nekatere letnice škofovanja so znane: od 335 do 370 je bil škof Ursucij in od leta 370 do 381 škof Sekundian.

Kako bogato je bilo že razvito tedaj življenje Cerkev, priča dejstvo, da so poleg škofije Singidunum obstajale na Balkanu tudi druge škofije: Semendria (Smederevo), Vinacium (Kostolac), Nissus (Niš). S prihodom Slovanov na Balkan je ta prva doba končana z razpadom rimskega cesarstva.

Je tragika za narod, ki še danes toliko hvaležnost slovanskima apostoloma Cirilu in Metodu izkazuje, da ni ostal v edinstvu s katoliško Cerkvijo. Vpliv Carigrada je bil prevelik in je tiral te kraje v razkol skoraj avtomatično.

Veliki ruski filozof in teolog Solovjev se je trudil, da bi dokazal, da Rusi nikoli niso bili v formalnem razkolu. Njegovi dokazi niso prepričali. Isto je s srbsko pravoslavno Cerkvijo. Treba jo je sprejeti kot dejstvo, dasi so sledi prehoda v pravoslavlje nejasne. Danes je stvarnost: Beograd je sedež srbskega pravoslavne patriarha.

Prav gotovo se je tragika razkola povečala, ko so na eni strani turški vdori mučili pravoslavne kristjane, na drugi strani pa izzvali križarske vojske. Beograd je postal neizogibno križišče in prizorišče bojov. Kdor je imel to trdnjavo, je držal v svoji lasti Balkan.

Pa niso pravoslavni ljudje trpeli samo pod turškim kopitom. Trpeli so tudi pod kopiti križarskih konjenic katoliškega Zahoda. In v tem je tragika, da je »slučajni« razkol v veliki meri zaradi križarskih vojsk postal zavesten, prešel sv križ in poglobil prepad med pravoslavni in katoličani.

Za časa turških vpadov in še kasneje so bili edini katoličani v Beogradu dubrovniški in bosanski trgovci. Res se v cerkvenih dokumentih še tu in tam omenjajo beograjsko-smederevski škofje. Celotno to je zaslediti, da je bilo neko dobo v Beogradu osem katoliških cerkva in pet samostanov. A sledi vedno bolj izginjajo. Katoličani so se v glavnem izselili iz tega ozemlja in beograjska nadškofija je ostala le naslovna nadškofija in so jo podeljevali naslovnim škofom. Kar je pa še po Balkanu ostalo katoličanov, vse tja do Crne gore in Hercegovine, jih je zadel ista usoda: ali so se izselili, ali pa prešli v islam ali v pravoslavlje.

Iz burne dobe turških vpadov so ostale v zgodovini zapisane tri trdnjave: Dunaj, Beograd, Carigrad. Vihra je mimo. Ze davno se je poleg prah za turškimi in križarskimi konjenicami. Pa vendar vse do prve svetovne vojne na to ozemlje katoliška Cerkev ni mogla vzpostaviti rednega cerkvenega življenja. Edina katoliška kapela je bila na poslanstvu avstroogrške monarhije v Beogradu.

Leta 1914 pa je bil sklenjen srbski konordat in z njim je bila ustanovljena nadškofija v Beogradu. Šele čez deset let nato je bil za prvega beograjskega nadškofa imenovan bosanski frančiškan Rafael Rodić. Omenjena avstroogrška kapela je bila le malo povečana in s tem postala beograjska katoliška katedrala. In to je še

danes: »stolnica« in obenem župnijska cerkev Kristusa Kralja.

Načrti za gradnjo nove stolnice so žalostno propadli. Skof Rodić se je umaknil novoimenovanemu nadškofu dr. Josipu Ujčiću, dolgoletnemu profesorju na ljubljanskem bogoslovju. Po njegovi smrti 1964 ga je nasledil sedanji nadškof Gabriel Bukatko, ki je obenem administrator križevske škofije vzhodnega obreda.

Med obema svetovnjima vojnama so se počasi oblikovale v nadškofiji župnije; seveda jih tvorijo v glavnem priseljenci. Tako moremo danes statistično ugotoviti, da je v Beogradu saznem pet župnij: Kristus Kralj, ki je obenem stolna cerkev; sv. Peter (jezuiti), sv. Marija (asumpcionisti), sv. Anton (frančiškani), sv. Ciril in Metod (lazaristi). Izven Beograda zbirajo raztresene katoličane po diaspori sledeče župnije: Smederevo, Sabac, Kraljevo, Kragujevac, Niš, Bor, Zaječar, Ravna Reka. Tudi te župnije imajo svoj pomen. In neprecenljive vrednosti je delo misijonarjev, ki so pred vojno in še zdaj po vojni prekrizarili ves Balkan v pravem cirilmetodijskem duhu. Čeprav je bilo njihovo delo osredotočeno v razpršene katoličane in je včasih prinašalo velika razočaranja, vendar je po njih katoliška Cerkev postala na Balkanu ne samo prisotna, ampak je dobila drugačno podobo, kot so jo iz roda v rod podajali pravoslavni Srbi. Lahko rečemo, da je vse to delo veliko pripomoglo do tega, kar se je začelo v zadnjem desetletju.

Niso pozabljene napake preteklosti, še manj rane bližnje preteklosti. Črni in krvavi madeži se v narodih težko izbrišejo. A skupna bolečina zdravi. In čas sam kliče. Se predno je katoliška Cerkev napravila zgodovinski korak in na koncilu zmolila konfiteor, se je začel tajati led na Balkanu. V vrstah izobražencev, dobrih vernikov in tudi v vrstah duhovnikov

Velika Britanija bi rada vstopila v evropsko gospodarsko skupnost

Ze leta 1963, ko so bili na vladi še konservativci, je Vel. Britanija skušala doseči vstop v evropsko gospodarsko skupnost (EGS). Tedaj je to namero preprečil francoski predsednik De Gaulle, ki je stavil svoj veto.

Po štirih letih je sedaj laburistična vlada tista, ki bi se rada vključila v EGS, toda nevarnost, da De Gaulle spet prepreči to namero, je ostala skoraj enako velika kot pred leti. Zato se je odločil angleški ministrski predsednik Wilson, da obišče vse tiste države, ki tej skupnosti že pripadajo, pozve njih mnenje, posluša njih stališče in šele potem zaprosi za formalen vstop v skupnost.

Začel je najprej z Italijo, saj dobro ve, da je Italija ves čas zelo naklonjena britanski želji in precej gorka na trdoglavega francoskega generala. Podpredsednik Nenni je pred kratkim dejal, da če Francija ne bo za sprejem Vel. Britanije, jo bodo pa sprejeli kar brez nje.

Wilson je mogel torej računati na topel sprejem in polno razumevanje italijanske vlade. Tako je tudi bilo, ko je ta ponedeljek, 16. t. m. prišel v Rim. Bilo je izrečenih mnogo laskavih besed, a srčika vsega srečanja je bila, povedati italijanskim državnikom in po njih ostalim vladam, ki zastopajo svoje države v EGS, da ima Vel. Britanija jasne namene, ko v gospodarsko skupnost vstopa, da sprejema pogodbo v celoti, da se ne priključuje zaradi gospodarskih slabosti, saj se položaj v Angliji nenahno zboljšuje. Korist bo ime-

je vedno bolj občutno postalo spoznanje, da teški borbi z brezboznim komunizmom ne bodo kos, če katoliška Cerkev tudi za ne nastavi svojih ramen.

Preveč površinsko bi presojali položaj, če bi spremembo iskali samo v tem. Mlače generacije je začel oblikovati nov duh, ki tako biagodejno veje prav iz tistega Carigrada, iz katerega so podedovali razkol. Vsako prerokovanje za bližnjo bodočnost je brez pomena. Morda bo do zedinitvenja preteklo veliko vode mimo Beograda. A nekaj je značilno: komunizem ni rad vzgojil nove ljudi brez Boga in v marsicem ni uspel. A istočasno je pomagal idealnim mladim ljudem, da so se dvignili nad sebe, nad vsedlino narodove zgovornosti in nacionalne ozkosti, celo nad bližnjo preteklost, ki je na vsak način boleča, in prihajajo do spoznanja, da je v edinstvu s katoliško Cerkvijo bodočnost balkanskega krščanstva.

Kakor je bilo za mnoge nemalo presenečenje, je vendarle čisto dosledna posledica vsega, kar se danes na Balkanu snuje, da je beograjski patriarh vsaj ob zadnji uri poslal na koncil svoja opazovalca dr. Dušana Kašića, rektorja pravoslavne bogoslovja Sv. Sava, in dr. Lazarja Milina, profesorja.

Kot preroška simbolika se danes na križišču Balkana srečavajo trije elementi: srbsko pravoslavlje v osebi patriarha Germana, katoliška latinska Cerkev v osebi nadškofa dr. Bukatka in istočasno unlati v osebi istega moža, ki je obenem še vedno poglavar vseh katoličanov vzhodnega obreda v Jugoslaviji.

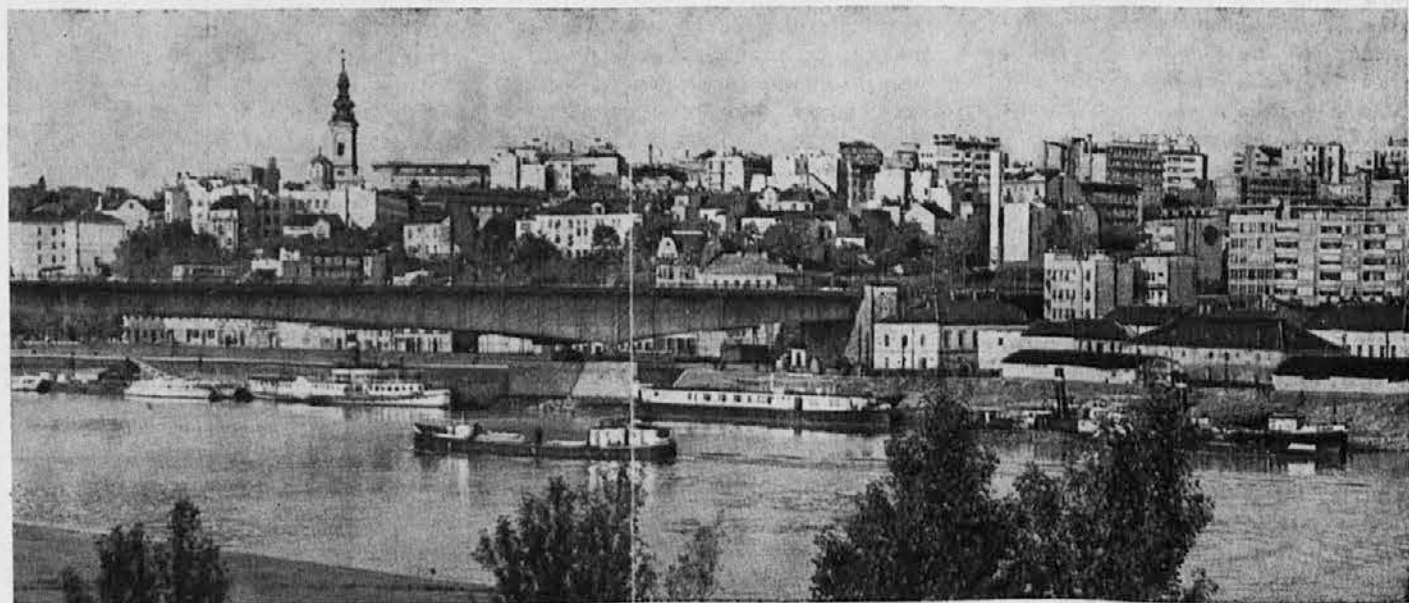
Prišel je čas, ko naj ponavljanje starih fraz o katolicizmu ali pravoslavlju nadomesti miren, stvaren dialog; ko naj topot križarjev ali Turkov nadomesti skupna molitev; ko naj prepad, ki je brez osebne krivde milijonov med katoličani in pravoslavni, zasuje ljubezen. F.S.

la tudi sama skupnost, saj bi se z vstopom Vel. Britanije ustvarilo gospodarsko področje s preko tri sto milijoni prebivalcev. Britanski zunanji minister Brown je pa s svoje strani orisal celoten potek, kako je prišlo do tega, da se je Vel. Britanija odločila za vstop v evropsko gospodarsko skupnost.

Seveda pa bo stališče De Gaulle imelo vso svojo težo, ko bo šlo za pristopitev Vel. Britanije. Na zadnjem francosko-nemškem srečanju v Parizu je bilo govora tudi o tem pristopu. Nemški kancler Kiesinger je časnikiarjem povedal, da sta pariška in bonnska vlada soglasni v mnenju, da je treba najprej zvedeti, kaj Wilson pravzaprav hoče. Wilsonovo potovanje po evropskih prestolnicah bo to zagonetko gotovo pojasnilo; šele potem se bodo lahko začela posvetovanja med šestimi vladami ter tudi med Bonnom in Parizom. Nemčija je sicer glede Vel. Britanije za politiko »odprtih vrat«, De Gaulle pa vztraja na svoji rezerviranosti, ker je mnenja, da je London preveč odvisen od Washingtona tako gospodarsko kot politično.

Novi slovenski novomašniki v tujini

Med argentinskimi Slovenci so bile v decembru kar tri nove maše. Gre za sledeče novomašnike: salezijanec Janeza Langusa in Alojza Tekavca, ter svetnega duhovnika Mirka Grbeca.

Beograd, mesto na sotočju Save in Donave ter kraj, kjer se srečavata Vzhod in Zapad in kjer se preliva latinska kultura v bizantinsko, nudeč sedanjemu pokoncilskemu času vrsto možnosti za iskren ekumenski dialog

Zakaj štediti prav pri Slovencih

Državni podtajnik za notranje zadeve poslanec Ceccherini in goriški prefekt sta obiskala prve dni tega meseca Sovodnje, kjer sta se sestala z županom in drugimi člani občinskega odbora. Iz časopisov smo zvedeli, da je med njimi tekkel pogovor tudi glede osnovnih šol v občini in otroškega vrta na Vrhu ter da je državni tajnik svetoval, naj bi vse osnovne šole koncentrirali v Sovodnje in tudi otroke z Vrha raje vozili v Sovodnje, kot pa da bi gradili vrtec v vasi. Na tak način bi prihranili na stroških.

Iz časopisnega poročila kaže, da se župan z navetom strinja!

Vodstvo Slovenske demokratske zveze v Gorici pa se s tako šolsko politiko ne strinja in odločno nasprotuje navetu državnega podtajnika ter svetuje občinskim upraviteljem v Sovodnjah, naj vztrajajo na tem, da ostanejo osnovne šole tam, kjer so, saj so vendar zakonito priznane. Ohraniti se mora tudi šola v Gabrjah! Koliko je osnovnih šol v državi tudi z enim samim učencem, pa z dvema ali tremi!

Tudi vrtec je treba zgraditi na Vrhu, saj je vendar najnovejša vladna politika ta, da se šolske stavbe gradijo tam, kjer so učenci doma.

Prevažanje otrok v vrtec v Sovodnje bodi le začasno, dokler se ne zgradi vrtec na Vrhu; toda občinska uprava mora za vsako ceno vztrajati na tem, da se vrtec zgradi.

Državni podtajnik poslanec Ceccherini dobro ve, da se nikjer v državi zaradi štednje ne držijo navetov, kot jih je izrazil v Sovodnjah, še najmanj pa pri nas. Dobro je namreč znano, da so v Mavhunjah in drugod v slovenskih vaseh otvorili italijansko šolo tudi samo za enega, dva, tri italijanske učence.

Zakaj naj bi torej morali štediti ravno pri nas Slovencih?

Slovenci v Italiji smo enakopravni državljani, plačujemo davke in naši mladenci služijo v vojski. Zaradi tega upravičeno zahtevamo, da se naše šole spoštujejo.

Sami pa si ne smemo kopati groba, naj pridejo navet s še tako visokega stola!

V Tarčentu so 6. t. m. odlikovali z zlato kolajno bivšega goriškega župana dr. Bernardisa, in sicer za zasluge, ki da si jih je pridobil, ko je skozi trinajst let vodil goriško občino.

Vodstvo demokratske zveze v Gorici se ne strinja s trditvijo, da je vse goriško ljudstvo gojilo do njega in da še danes goji veliko spoštovanje in hvaležnost.

Za časa njegovega županovanja namreč, zlasti tja do leta 1957, smo goriški Slovenci trpko občutili njegovo trdo politiko do nas in mirne vesti lahko trdimo, da nam ni bil naklonjen in da je kaj rad kratil naše pravice. Lahko bi tu našli dokaj hudih primerov.

Sele pozneje, ko smo se demokratični Slovenci odločili za politiko zblíževanja s Krščansko demokracijo, da bi v sodelovanju z njo dosegli to, kar nam pritiče, je dr. Bernardis tu pa tam sprevidel. Menimo pa, da je to bilo zaradi odločitve Krščanske demokracije, ki je v nas videla zaveznike in ne sovražnike, in ne zaradi njegove spreobrnitve!

S temi besedami je mišljen dr. Bernardis.

dis kot politik tistega časa in ne kot oseba.

Gorica, dne 10. januarja 1967

Vodstvo
Slovenske demokratske zveze
v Gorici

Z GORIŠKEGA

Statistika goriške cestne policije

Prejšnji teden se je zaključila vsedrjavna akcija za večjo varnost prometa na cestah v Italiji.

V prvem obdobju od 22. do 31. decembra, to je med božičnimi in novoletnimi prazniki, je cestna policija zabeležila v naši pokrajini eno smrtno žrtev, 21 ranjenih in 8 pokvarjenih vozil. V istem obdobju lani je bila pri 19 cestnih nesrečah ena sama smrtna žrtev, 12 ranjenih in 6 pokvarjenih vozil. Od 1. do 7. januarja ni bilo nobene smrtno žrtve, 4 cestne nesreče s štirimi ranjenimi in 6 pokvarjenih vozil. Lani v istem obdobju pa so zabeležili 10 prometnih nesreč enega mrtvega in 7 ranjenih.

V času vsedrjavne akcije je goriška cestna policija naložila 444 glob (lani 543), v vsem letu 1966 pa je ista policija iz Gorice in Trziča naprla 17.935 glob za cestne prekrške in s tem dosegla vsoto 49.498.150 lir.

Izvidnice cestne policije so prevozile 543.344 km cest. Ugotovile so 610 prometnih nesreč z 28 smrtnimi žrtvami in 441 ranjenimi. Število mrtvih in ranjenih se v primeru z letom 1965 ni znižalo, a zelo se je povišalo število novih avtomobilov in s tem tudi cestni promet.

Najmanj nesreč in največ prekrškov je bilo v mesecu avgustu, znamenje da je bila tedaj cestna policija zelo številna in budna.

V javnih dvorinah prepovedano kaditi

Goriški prefekt je izdal ukaz, da je od ponedeljka, 16. januarja dalje iz higienskih razlogov prepovedano kaditi v vseh javnih dvorinah goriške pokrajine. To so vse kino dvorane, gledališke dvorane, športne in podobne. Agenti javne varnosti bodo pazili, da se ta prepoved izpolnjuje, lastniki dvoran pa bodo morali na vidnih mestih postaviti napise s to prepovedjo. Kdor se prepovedi ne bo držal, bo kaznovan po zakonu.

Občinstvo bo te prepovedi gotovo veselo, kadilci pa nekoliko manj.

Širite „Katoliški glas“

V nedeljo 22. januarja bo v župni cerkvi v Škedenju ob 16. uri sv. maša v staroslovenskem jeziku in bizantinskem obredu.

Pozdrave iz Švice je poslal ob novem letu potovalni urad v Einsiedeln-u, kjer smo bili lansko leto na romanju. Prav tako so poslali pozdrave nekateri hoteli, kjer smo stanovali. Vabijo nas, naj se vrnemo v Einsiedeln leta 1970, ko bodo prirejali pred baziliko Calderonovo igro Veliki oder sveta.

tistem Lundersu, tistem ničvrednežu, tistem nepridipravu?»

»Da, stric, toda ne razburjaj se zaradi njega!«

»Ali tudi veš, Jon, da je ta prekleti... — pogled mu ošine otroke — da je ta... no, da je Lunders odnesel meni petdeset tisoč frankov?«

Greeta vzkrinke in Jon ne ve, ali naj se smeje ali joka; no da, če stvar natanko pogledaš, je doletel strica s tem spet nov udarec in Jon nabere obraz v resnobne gube.

Jodo bi otroke za hip rad posadil venkaj, samo da bi se lahko naklel in si prevetрил svoj stlačen bes; zdaj pa mora besede izbirati in to ne gre, zares ne gre. »Oglasim se spet nocoj, tedaj bo drobiž v postelji.« In jo odkuri.

Jon in Greeta se spogledata.

»Polagoma prihajam do prepričanja, mož, da je pravzaprav sreča, če človek nima denarja.«

»Ah, otrok, filozofija revežev je prav preprosta: če nimaš vrvi, vežeš z nitjo. Naju je življenje že dostikrat potipalo. Najin kapital sedi tu za mizo; četudi ga-

Iz Slovenije

Spet so motili božično polnočnico

Januarska številka »Družine« poroča: »Manj veseli dogodek so bile motnje polnočnice pri frančiškanih in v stolnici v Ljubljani. V stolnici se je nemir polegel pri nadškofovi pridigi, pri frančiškanih pa je trajal dlje. V tej cerkvi so bili neznanzi tako predrzni, da so napeli jermen od glavnih od stranskih vrat, ki vodijo na prosto. Toda ljudje so jermen kmalu raztrgali. Glavni povzročitelji nemirov so bili mladostniki z beatniškimi frizurami. Nekateri so bili tudi vinjeni. Seveda je tako vedenje obojajno vredno. Pri božični polnočnici si človek še posebej želi miru. Kalivci miru naj ostanejo doma! Kdor pa pride v cerkev, naj se vede, kakor se za ta prostor spodobi. Nosilcem beatniških frizur svetujemo, naj se zgledujejo po svojih kolegih v Firencih. Pri papeževi polnočnici so se zelo dostojno vedli.«

Nato ista številka »Družine« dodaja:

»Udeležba pri polnočnicah je bila letos večja; gotovo tudi zato, ker je prišel božič na nedeljo, prost dan. V letu 1967 bo prišel božič na ponedeljek. Ali bo dela prost dan? Vsi verni Slovenci si to želimo!«

Velika zmogovalka

Pred poldrugim letom je Slovenski oktet iz Ljubljane — tedaj je bil še živ tenorist Janez Lipušček — posnel na magnetofonski trak sedem božičnih pesmi za slovenske rojake v ZDA. Za letošnji božič se je knjižna založba »Mladinska knjiga« odločila, da te pesmi izda na gramofonski plošči tudi za »domače« Slovence. Njena odločitev se je izkazala za izredno dobičkonosno. Plošča »Božične pesmi« je posekala vse dosedanje rekorde. Dasi je bila znatno dražja kot prejšnje (3600 din), je bilo v enem tednu prodanih 40.000 komadov. Založba je morala hitro naročiti nove, in tako so jih do konca leta 1966 natiskali že 50.000.

Pri slovenskem založništvu ne zanikajo, da bodo imeli precejšen dobiček. Prodaja »Božičnih pesmi« jim bo pomagala, da si bodo uredili finančni položaj. Dasi še vedno v Sloveniji božič ni dela prost dan, se pa vsaj to ime te dni v zvezi s ploščami povsod izgovarja. Ali je moralo ravno trgovsko podjetje oblastem pokazati, kaj si ljudje najbolj žele?

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

Verski list za slovenske izseljence

Izšla je prva številka mesečnika za Slovence na tujem »Naša luč«, ki izhaja pri Mohorjevi družbi v Celovcu in ki ga širijo duhovniki, ki delujejo med slovenskimi izseljenci v Evropi. S to prvo številko leta 1967 je šla »Naša luč« že v šestnajsto leto. In v teh šestnajstih letih se je zelo razširila. Verjetno se bo letos še bolj uveljavila, ker je spremenila in zelo izboljšala notranjo ureditev. Opremo platnic je izdelal Klavdij Palčič. Kakor je razvidno iz omenjenega lista, deluje sedaj med Slovenci na tujem 20 duhovnikov: samo v Franciji jih je 6, v Nemčiji pa 8.

Pogajanja v Trstu

Ko to pišemo, še nimamo pri rokah točnih podatkov o poteku pogajanj strank leve sredine za sestavo tržaškega občinskega in pokrajinskega odbora. Pri Slovenski skupnosti so našemu dopisniku povedali, da bodo javnost točno obvestili o vsem, ko bodo pogajanja zaključena. Upamo, da bomo torej lahko našim bralcem kaj več poročali v prihodnji številki.

Kolikor nam je znano, se v imenu Slovencev pogajajo samo predstavniki Slovenske skupnosti. Socialisti niso poslali na pogajanja nobenega Slovenca, čeprav so pri njih organizirani. Tu imamo še eno potrdilo, da Slovenci v italijanskih strankah nič ne pomenijo in da je pravilno stališče Slovenske skupnosti, da moramo imeti Slovenci lastno politično predstavništvo. Brez tega bi šlo vse politično življenje mimo nas in proti nam in torej nikakor ni imel prav g. Boris Race, ki je na zborovanju S.K.G.Z. zagovarjal enako stališče, kakor ga zagovarjajo italijanske stranke. Ne vemo, kaj čaka Slovenska skupnost, da mu ne odgovori, saj gre za napad na njene korenine.

V ostalem je znano, da je Slovenska

skupnost stavila kot pogoj za sodelovanje pri sredinsko-levi večini izpolnitve nekaterih točk, ki se nanašajo na Slovence. To se nam zdi pravilno. Slovenska skupnost ima svoj smisel in svoje mesto v tukajšnji razporeditvi političnih sil, če kaj doseže za slovensko narodno manjšino. To pa predpostavlja, da je neodvisna in da ni zgolj protestatarna, kakor so komunisti ali psiupovci ter independentisti, ker od tega Slovenci prav ničesar nimamo. Ne zahtevamo, da doseže vse naenkrat, ker gotovo ni mogoče v tako kratkem času nadoknaditi tistega, kar je bilo uničeno ali zanemarjeno zadnjih petdeset let, toda uspehi morajo biti vidni, čeprav so postopni. Če bo slovenska javnost videla, da bo za Slovence kaj dosegla, jo bo podprla in bo odobrila njeno delo. Slovenski katoliki iz srca želimo Slovenski skupnosti veliko uspeha na tej poti.

Birmanci lansko leto v Sloveniji

V ljubljanski nadškofiji je bilo lani birmanih 6.267 oseb, v apostolski administraciji Slovenskega Primorja pa 2.684.

Poslanstvo laikov

Zopet je pred nami lepa, nova, predvsem zelo koristna in potrebna knjižica! Pisatelju knjižice dr. Janezu Jenku se je posrečilo, da je v tej knjižici na lahek način z mnogimi živimi zgledi iz življenja predstavil poslanstvo laikov, kakor ga zamišlja vatikanski cerkveni zbor. Razumljivo, da na 64 straneh male knjižice še daleč ni vse obdelano, to je le prva splošna razlaga v ljudski obliki in namenjena za vse. Ze naslovna slika, kakor jo vidite tu na tej strani, lepo predstavlja vsebino, namen in cilj poslanstva laikov: vse ljudi razveseliti, razsvetliti z lučjo svete vere — po lastnem zgledu.

Naj navedemo nekaj misli iz koristne in optimistično pisane knjižice:

Sedanji čas je čas laikov, ki razumejo srečo krščanskega povabila in dolžnost, da se posvetijo službi odrešenja (papež Pavel VI.). Pogubno za današnje Cerkev ni to, da se laiki mešajo med hierarhijo, ampak to, da pozabljajo na svoje dolžnosti v

božji službi (škof Schröffer, Eichstätt). V konkretnih primerih, ki jih nalaga Cerkev današnji čas, so izkušenejši laiki kakor pa mnogi člani hierarhije. Pomniti moramo, da pri graditvi Cerkev Sveti Duh deluje po vseh vernikih (škof Hengsbach, Essen). Vse večja verska mlačnost izvira iz tega, ker laikom ne pustimo svobodne pobude (škof Primeau, Manchester, USA).

Ob koncu drugega zasedanja vaticanskega koncila je papež Pavel VI. sprejel poslušalce laike. Ob tej priliki jim je povedal, da imajo veliko vlogo pri izvajanju koncilskih odlokov v življenju, ker včasih bolje poznajo javno življenje in socialne odnose kakor člani hierarhije. Po koncilu se bodo na nek način vloge zamenjale: sedaj so škofje govorniki in vi poslušalci. V življenju pa boste morali biti vi govorniki, a škofje poslušalci (Der Sonntag).

Ta čas je nastopil. Laiki! Papež vas vabi: Bodite govorniki, bodite — apostoli!

Nedelja 29. t. m. bo nedelja za katoliški tisk. Podprimo ga!

ANTON VAN DE VELDE

Srce zmaguje

58

Teden dni pozneje. Jon se vrne opoldne iz svojega skladišča in razgrne pred kosilom svoj časopis. Chrisje sedi materji kolenih, Peer se lovi z očenašem in Lientja podi muhe z očetovega krožnika. Tedaj plane Jon nenadoma:

»Nak, Greeta, bi rada kaj zvedela? Bankir Lunders na begu z vsem kapitalom. Več sto kmetov okradenih! Zasmee se nekoliko škodoželjno. »Predstavlja si, otrok, da bi bil jaz njegov šofer, potem bi moral zdaj tega lopova voziti v Švico! Daj, srebljimo rajši. Peer, komolce z mize!«

Niso še pet minut pri kosilu, ko se pojavi stric Jodo.

»Glej si, stric, hočeš pirovati z nami? Stričev obraz ne kaže posebnega teka. »Ne, otroci, menj je nekaj neprebavljivega obležalo v želodcu. Sta že slišala o

tela življenje preprečiti. Greeta hoče takoj z njim, potem pa se nenadoma oglasi s teka na stopnicah — koliko nog je in strahoma posluša — in že ji prineso Jona z zlomljeno nogo v sobo.

»Držite jo!« ječi Jon. »Greeta, nič hudega, otrok, prav zares nič hudega. Hvala, ljudje božji, spustite me semkaj na stol, tako...«

Pomagači odidejo in šele nato spozna Jon, kdo je robati možak pri njih...

»Nand, daj Greeti požirek vode!« Toda Greeta je že pokleknila k njemu. »Fant, fant, ali prihajajo nad nas res same nadloge?«

Dà, ti hrabro in premeško srce, le izkaj se spet enkrat! Veliko je treba prenašati...

»Ljubi Jon, kako se je to zgodilo?« »Bedasta bala katuna, otrok, pa ravno na nogo. Skrt! je reko znotraj in Gerrits je ležal na tleh in se kremžil kakor punčara. Nič, ni, slišiš, pač pa bo šest tednov zabave... A povej mi no, od kod pa prihaja Nand na lepem semkaj?«

»Ah, dà, še to na vrh. Kaj naj storim, Jon? Marija umira.« (se nadaljuje)

TRŽAŠKE NOVICE

V kino dvorani v BAZOVICI bo v nedeljo, 22. januarja ob 17^h
Vodopivčeva spevoigra

Kovačev študent in KONCERT

moškega zbora »Mirko Filej« iz Gorice, ki ga vodi Z. Klanjšček. Med odmori bo srečolov v prid katoliškega tiska. — Vstop z vabili, ki jih lahko dvignete v Slomškovem domu v nedeljo pred prireditvijo.

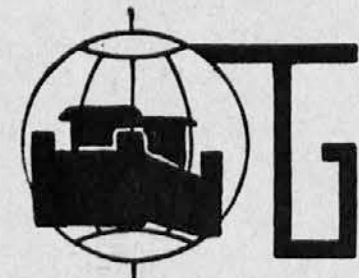
Slovenska srednja šola v Nabrežini ima svoje ime

Te dni je prejelo ravnateljstvo slovenske srednje šole v Nabrežini sporočilo iz Rima, da je ministrstvo za šolstvo ugodno rešilo prošnjo o imenovanju te šole po nabrežinskem rojaku Igu Grudnu, pesniku naše kamnite obale ter nabrežinskih kamnarjev. Nabrežinska občina bo zdaj poskrbela za primerno napisno tablo, ki jo bodo vzdali na pročelje šole.

Poleg šole v Nabrežini sta do sedaj prejeli dekret o imenovanju tudi slovenska srednja šola na Opčinah (Srečko Kosovel) ter v Dolini (Simon Gregorčič). Na podlagi ministrske okrožnice 5. marca 1966 je predložila prošnjo in dokumentacijo za imenovanje po Francu Levstiku tudi slovenska srednja šola na Proseku. Niso pa do sedaj, v kolikor nam je znano, vložile take prošnje slovenske šole pri Sv. Jakobu in pri Sv. Ivanu v Trstu ter v Rojanu. Sicer ni roka za predložitev teh prošenj, a slovenska skupnost se le z začudenjem sprašuje, zakaj prav naše šole iz mesta tega niso storile.

Mednarodni turizem na Tržaškem naglo narašča

Na podlagi statističnih podatkov, ki jih je zbrala obmejna policija, je lani prišlo v Trst ali odšlo iz Trsta 8.965.674 tujcev, 9.453.134 Italijanov pa je istočasno preko-račilo svojo mejo v obeh smereh.

GORIŠKE NOVICE

V župnijski dvorani v Štandrežu bodo v nedeljo, 22. januarja ob 20. uri nastopili

VESELI PLANSARJI

ki smo jih v Štandrežu že slišali in videli. Štandrežci in okoličani pridite, da preživite zabaven večer!

Lepa igra o slovenskem božiču

Drabosnjak-Hartmanova božična igra »Ta sveti dan, veseli dan«, prirejena po slovenskih ljudskih izročilih s Koroškega, res zasluži, da bi si jo vsak slovensko čuteči človek ogledal, zlasti kadar jo poda tako zlita gledališka skupina kot so igralci in igralkе Slovenskega gledališča iz Trsta.

Preteklo soboto zvečer in v nedeljo popoldne je to gledališče gostovalo z omenjeno igro tudi v Katoliškem domu v Gorici. V soboto je bila udeležba občinstva razmeroma slaba, boljša pa je bila v nedeljo, ko so meščani in okoličani dvorano skoro do kraja napolnili. Pa bi jo morali tako, kot je bilo to ob priliki »Divjega lovca« ali zadnje »Cecilijanke«. Vsi, ki bi lahko prišli, pa so ostali iz katerega koli razloga doma, so se oropali redkega umetniškega užitka, ki ga morda nikdar več ne bodo imeli prilike doživeti.

So pa zato tisti, ki so bili v dvorani, toliko bolj uživali ob izredno lepih prizorih, dovršenem podajanju, prijetno zvenci pesmi in utripom božično zasnanjih glasbil. Zelo posrečena scenerija je pripomogla, da se je vsakdo od gledalcev takoj vključil v dogajanje na odru in se čutil povezanega z igralci. To so igralci zlasti v nedeljo tudi občutili in tako s srcem zaigrali kot že dolgo ne. Navdušeno ploskanje ob zaključku ter ponovno klicanje na oder jim je nudilo iskreno zadoščenje za ves trud, ki so ga v igro položili.

Ze danes bi predlagali, da bi s to igro za prihodnji božič spet nastopili. Toda

pričeti bi morali z nastopi že v adventu; tako bi ustvarili v našem ljudstvu tudi potom igrane besede tisto svetovnočo razpoloženje, ki ga skuša Cerkev v srca svojih vernikov priklicati z zornicami in adventnimi nedeljami. Tudi na Koroškem jih bodo gotovo z veseljem sprejeli, saj je igra zrastle v njihovi sredi. Trije naši slovenski duhovniki s Koroške (g. Vinko Zaletel ter gg. Čebul in Vošnjak) so si igro v Gorici že ogledali in bili polni hvale zanjo. Gotovo bodo oni na Koroškem zanjo najboljši glasniki.

Režiserju Gombaču naj velja vse naše priznanje. Znal je dojeti utrip slovenskega človeka, ki mu je vera bila spremljevalka skozi vse leto. Veseli smo, da so pri predstavah v Gorici odpadli nekateri nedostatki, katere je kritik (r+r) omenjal v zadnji številki našega lista. V prihodnje bi svetovali, da bi se pred nastopom občinstvu razložilo nastanek, zamisel in potek igre ter ga seznanilo z besedami, ki so našemu primorskemu ljudstvu tuje in jih zato ne razume.

ZVEZA SLOVENSKE KATOLIŠKE PROSVETE

priredi v nedeljo, 22. januarja ob 16. uri v Katoliškem domu v Gorici zabaven večer, na katerem bo nastopila znana skupina iz Slovenije

VESELI PLANSARJI

Izvajali bodo veselo in poskočno glasbo in drugi zabaven program. Vstopnina 300 lir. Pristrčno vabljeni!

V nedeljo, 29. januarja bo v Katoliškem domu v Gorici

KULTURNI VEČER

posvečen katoliškemu tisku. Začetek ob 16. uri. Govoril bo msgr. Lojze Skerl, za njim pa bo nastopila dramska skupina iz Trsta z igro

»OJDIP IZ HIROŠIME«

Vstop prost

Občinski svet razpravljaj o mestni hranilnici

Seja goriškega sveta v ponedeljek, 9. januarja je bila popolnoma posvečena razpravi o perečih problemih goriške mestne hranilnice (Cassa di Risparmio). Debatu sta sprožili interpelacija svetovalcev SDZ in komunistična resolucija. Interpelacijo slovenskih svetovalcev smo v našem listu že objavili. Vso zadevo v zvezi z mestno hranilnico je sprožilo splošno negodovanje javnega mnenja ob silno visoki odpravnini dosedanjemu glavnemu ravnatelju tega zavoda, ki znaša kar 189 milijonov lir. Po drugi strani pa je še več starejših upokojencev, ki se morajo zadovoljiti s skrajno nizkimi pokojninami. V zadnjih dneh je bilo mnogo govora o vsem tem tudi v mestnem tisku.

Na ponedeljkovi seji je župan Martina s tem v zvezi najprej podal mnenje občinskega odbora. Dejal je med drugim da odbor ne odobrava podobnih socialnih krivic ter se zavzema za pravičnejše postopanje pri urejevanju življenjsko tako važnih zadev, kot so prav pokojnine. Na vsak način se bo pri pristojnih organih zavzel za resnične koristi nameščenec in za vedno pozitivnejše delovanje tega finančnega zavoda v korist celotne skupnosti. Zastopniki vseh političnih skupin so nato v splošni diskusiji podali svoje mnenje v zadevi. Iz vseh intervencij je izzvenela v glavnem moralna obsodba take očitne zlorabe pri upravljanju fondov mestne bančne ustanove. Predstavnik SDZ dr. Bratina je najprej izjavil, da je zadovoljen z županovim odgovorom ter priporočil hitre in uspešne korake občinske uprave pri odgovornih organih, zlasti za pravično ureditev pokojnin starejšim upokojencem, kar je že SDZ predlagala v svoji interpelaciji. Omenil je nizke pokojnine teh upokojencev in dodal, da uživa tudi neki (90.000 lir) v primerjavi z bajno vsoto dodeljeno sedanjemu ravnatelju. Zaključil je rekoč, da taki privilegirani položaji dandanes ne morejo in ne smejo več obstajati.

Po krajši prekinitvi se je nato občinski svet z veliko večino glasov — vzdržali so se le komunisti — sprejel resolucijo, ki obsoja očitno socialno nepravilnost in privilegije, se zavzema za pravično ureditev pokojnin starejšim upokojencem in za takojšnjo izvolitev zastopnika občinskega sveta v upravni svet hranilnice.

Koncert organista Huberta Berganta

Goriška Zveza Slovenske Katoliške Prosvete je priredila 13. januarja odlično umetniški večer. V cerkvi Sv. Ignacija je koncertiral organist Hubert Bergant, katerega virtuosnost in interpretacijo smo občudovali že na lanskem koncertu.

S programom, ki smo ga s pravim užitek kom poslušali, je Bergant razvil božično tematiko od prvega baroka do sodobne glasbe. Zastopani so bili sledeči avtorji: Frescobaldi, Zipoli, Pachelbel, Bach, Franck, Duprè, Lenglais in Messiaen.

Bergantova tehnika je brezhibna; popolnoma obvlada tudi neizbežne akustične pomanjkljivosti cerkve. Njegova interpretacija je prepričljiva. S pravimi registrskimi kombinacijami je mojstrsko podal kontrapunktične kontraste baroka, Bachovo liturgičnost, Franckovo mistiko in tudi zvočno barvitost sodobne glasbe. V zvezi s sodobno glasbo naj pripomnimo, da bi morda ne bilo odveč, če bi tudi za melodije rabil kako ezotično registracijo. Umetniku Bergantu se priporočamo, da bi se nam še predstavil, tudi z deli jugoslovanskih komponistov.

Gabrijel Devetak

Sporod od 22. do 28. januarja

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15. Dejstva in mnenja: 14.15 (samo ob delavnikih). Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Nedelja: 8.30 Kmetijska oddaja. — 9.00 Prenos sv. maše iz župne cerkve v Rojanu. — 10.15 Od nedelje do nedelje na našem valu. — 11.15 Oddaja za najmlajše: »V puščavi in goščavi«. Dramatiziran roman, ki ga je napisal H. Sienkiewicz. Tretji del. — 11.45 Ringaraja za naše mlčke. — 12.00 Nabožna glasba. — 12.15 Vera in naš čas. — 13.00 Odnevi tedna v naši deželi. — 15.30 »Evstahijeva cev«. Komedija v enem dejanju in šestih slikah. — 18.30 Iz pesniških gajev: »Tone Kuntner«, pripravil Marko Kravos. — 20.30 Iz slovenske folklore: V starih časih: Lelja Rehar: »Uhočet buo u hiši«. Ponovitev v terek ob 12.00.

Ponedeljek: 11.40 Radio za šole (oddaja za srednjo šolo). Ponovitev ob 17.25. — 12.10 Brali smo za vas. — 13.30 Prijubljene melodije. — 18.00 Odvetnik za vsakogar, pravna posvetovalnica. — 19.10 Sveta brata Ciril in Metod, apostola Slovanov: (4) Prof. Martin Jevnikar: »Delo svetih bratov in najstarejši spomeniki slovenskega pismenstva«. — 21.00 Sodobne črtice in novele: Igor Tuta: »Ite, missa est«, delo nagrajeno na literarnem natečaju Slovenskega planinskega društva v Trstu.

Torek: 17.20 Italijanščina po radiu: Spolnjevalni tečaj: 21. lekcija. — 19.10 Plošče za vas, quiz oddaja. — 20.35 G. Paisiello: »Zaljubljena Nina«, komedija v dveh dejanjih.

Sreda: 11.40 Radio za šole (oddaja za prvo stopnjo osnovnih šol). Ponovitev ob 17.25. — 12.10 Pomenek s poslušavkami, pripravila Mara Kalan. — 18.00 Ne vse, toda o vsem. — 19.10 Higiena in zdravje. — 19.25 Zbor »Glasbene Matic« iz Clevelanda. — 20.35 Simfonični koncert orkestra RAI-TV iz Turina. V odmoru (približno ob 21.15) Socialne vede.

Četrtek: 12.00 Za smeh in dobro voljo. Besedilo D. Lovrečiča. — 17.20 Italijanščina po radiu: Spolnjevalni tečaj: 22. lekcija. — 19.00 Pisani balončki. Radijski tednik za najmlajše. — 20.35 »Dorinina trilogija«. Igra v treh dejanjih.

Petek: 11.40 Radio za šole - oddaja za drugo stopnjo osnovnih šol. Ponovitev ob 17.25. — 12.10 Med tržnimi stojnicami. — 13.30 Glasbeno potovanje okoli sveta. — 18.00 Ne vse, toda o vsem. — 18.30 O glasbi govorijo skladatelji. — 19.10 Moj prosti čas. — 20.35 Gospodarstvo in delo. — 21.00 Koncert operne glasbe orkestra »A. Scarlatti« RAI-TV iz Neapla.

Sobota: 11.50 Orkestri lahke glasbe. — 12.10 Tržaške ulice in trgi, pripravil dr. L. Tul. — 15.00 Glasbena oddaja za mladino. — 16.00 Volan. Oddaja za avtomobiliste. — 16.20 Pregled italijanske dramatike. (12. oddaja). Tekmeči C. Goldonija. Prizori iz del: »Benečanka v Alžiru« ter »Pticek Zelenček«. — 17.20 Komentar o dogodkih po koncilu in jubilejnem letu. — 19.10 Družinski obzornik: (15) »Vloga gledališča in drugih javnih prireditelj v okviru zamenjave misli v družbi«. — 20.35 Teden v Italiji. — 20.45 Moški vokalni kvintet Niko Štrifof. — 21.00 Za smeh in dobro voljo. Besedilo D. Lovrečiča.

ITALIJANSKA TELEVIZIJA

TV od 22. do 28. januarja

Vsakdanje oddaje: Prvi program: 17.30 novice; 20.30 novice; 23.00 novice; 17.45 oddaja za otroke. — Drugi program: 18.30 Nikoli ni prepozno.

Nedelja: Prvi program: 11.00 sv. maša; 11.45 verske novice; 21.00 Manzoni, Zaročenca (nadaljevanje); 22.15 šport. — Drugi program: 21.15 Dober večer v Las Vegas; 22.15 ameriški film.

Ponedeljek: Prvi: 21.00 Čudovita čarovnica, film; 22.30 Čudovitosti v naravi. — Drugi: 21.15 Napad Kyberijcev (film).

Torek: Prvi: 18.45 govori p. Marijan; 21.00 Film Alberta Sordija; 22.30 filmska kronika. — Drugi: 21.15 Sprint; 22.30 Slavni plesalci.

Sreda: Prvi: 21.00 Almanah (novosti iz znanosti); 22.00 šport. — Drugi: 21.15 Izgubljene iluzije (filmska povest po Balzacu, nadaljevanje).

Četrtek: Prvi: 21.00 Skupno življenje; 22.15 Potovanje v prazgodovino. — Drugi: 21.15 Mladi ljudje; 22.00 Festival v San Remu.

Petek: Prvi: 21.00 Poštena oseba (Voycey). — Drugi: 21.15 Podobe mest: Cuneo; 22.00 Festival v San Remu.

Sobota: Prvi: 19.45 duhovni pogovori; 21.00 Festival v San Remu. — Drugi: Napravi iz Shakespeara; 22.15 Uncle, film.

ZA KMETOVALCE

Odkodnina za zakol bolne živine

Pri zadnjem pregledu živine in zakolu jetičnih ter bruceloznih živali je bil za izločene živali določen državni prispevek. Rejci z manj kot 10 glav živine prejmejo celo razliko med vrednostjo živine in zaklane živali, dočim rejci z nad 10 glav živine pa le 80 odstotkov tega prispevka.

Naknadno so prišla pojasnila o podelitvi tega prispevka članom zadružnih hlevov in delitvi prispevka med gospodarji in spolovinarji. Kdor ima živino v zadružnem hlevu ali sodeluje s kapitalom, mu pripada cel prispevek, če ima izpod 10 glav živine in 80 odstotkov prispevka, če ima nad 10 glav živine v zadružnem hlevu. V primeru spolovinarstva pripada spolovinarju najmanj 58 odstotkov in gospodarju ostalih 42 odstotkov prispevka, če je žival pridelil spolovinar. Če pa sta oba vložila kapital v hlev, se prispevek razdeli na oba v sorazmerju z vložnim kapitalom.

DAROVI:

Za Marijanišče na Opčinah: Družina Gentili iz Rojana 1.000; M. N., Bazovica, 1.000; M. M., Trst, mesečni dar, 2.000; Marijina družba iz Trsta (ul. Risorta), vsakoletni božični dar zavodu, 30.000; M. N., Draga, 1.000; M. P., Dolina, 2.000; dobrotnik iz Podgore 5.000; družina Avber iz Samotorce Zgonik, 5.000; M. N., Barkovlje, 5.000; S. iz Marijinega doma 6.500; v spomin pok. Štepančič iz Mačkovej 5.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: g. Levstik 10.000; ga. Anica iz Štmarva namesto cvetja na grob pok. Bruni Tomšič 2.000; 2.000; K. C. v spomin pok. očeta g. dr. Humarja 1.000 lir.

Vsem dobrotnikom iskrena zahvala!

OBVESTILA

Osmina za zedinjenje kristjanov od 18. do 25. januarja bo za slovenske vernike v Gorici v cerkvi sv. Ivana vsak večer s sv. mašo in prošnjami ob 7. uri, v stolnici pa ob 6,16 zjutraj.

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda v Gorici vabi vse člane in druge slovenske vernike k posebni pobožnosti z nagovorom za cerkveno zedinjenje, ki se bo vršilo v cerkvi Sv. Ignacija v nedeljo 22. t. m. ob 15. uri.

SKPD »Jože Abram« iz Pevme priredi v četrtek, 26. januarja 1967 ob 20.30 v prostorih pri cerkvi predavanje s skioptičnimi slikami z naslovom: »Božični običaji pri nas in pri drugih slovanskih narodih«. Predaval bo prof. S. Bratina.

Nova knjžica: Poslanstvo laikov; spisal dr. Janez Jenko, salezijanec, župnik v Cerknici pri Rakeku. Knjžico dobite v naših knjigarnah, v župniščih in v Marijanišču na Opčinah. To je 58. številka zbirke Knjžic. Cena 150 lir. Lepo priporočamo.

UREDNIŠTVO SPOROČA

Zadnje čase dostavljajo nekateri dopisniki svoje prispevke v sredo okrog poldne, ko je praktično številka že napolnjena in glavnina člankov že postavljena; seveda se potem ni čuditi, da taki prispevki izidejo šele v naslednji številki. Da ne bo v bodoče kakšnih zamer ali nesporazumov, uredništvo sporoča naslednje:

Vsi večji članki ali dopisi bodo vzeti v pošte le, če bodo v rokah uredništva do srede zjutraj ob 8. uri; v sredo dopoldne se bo sprejemalo le to, kar je res nujno in kratko obnem; vse ostalo bo moralo počakati do prihodnjega tedna.

ZAHVALA

Ob težki izgubi našega ljubega očeta in starega očeta

Ivana Pelicona

se zahvaljujemo č. g. župniku, darovalcem cvetja in vsem, ki so z nami sočustvovali in drugega pokojnika spemili na njegovi zadnji poti.

Sin Franc,
hčeri Marija in Rozalja
ter ostalo sorodstvo

Sovodnje ob Soči, 13. januarja 1967

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L 30, osmrtnice L 50, več 7% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici
Izdaja Katoliško tiskovno društvo